

**Oponentský posudek bakalářské práce Karolíny Kikoťové
Vojtěch Hynais po návratu z Paříže**

Filozofická fakulta UK, Ústav pro dějiny umění

Autorka se v bakalářské práci zabývá tvorbou a pedagogickým působením Vojtěcha Hynaise po jeho návratu z Paříže do Prahy. Po stručném úvodu se krátce věnuje malířovým uměleckým začátkům, jeho usazení v Paříži a také podrobněji jeho práci pro pražské Národní divadlo, vídeňský Hoftheater a také práci na plakátu pro Jubilejní výstavu roku 1891. (Zde mám jednu poznámku – mezi těmi, kdo se účastnili konkurzu na plakát, byl také Adolf Liebscher, který za svůj návrh obdržel čestnou odměnu 200 zl.)

Obsáhlá kapitola je věnována Hynaisovu uměleckému působení v Praze, kdy vznikají jeho zásadní díla: diplom Národopisné výstavy československé, obraz Paridův soud, podobizny i díla užití grafiky. Podrobně se autorka věnuje Hynaisově podílu na výzdobě Pantheonu Národního muzea. Další podkapitoly pak mapují období po roce 1900, kdy se Hynaisův výtvarný projev postupně posouvá od luminismu k téměř fotografickému naturalismu, vrcholícím v podobizně TGM. Autorka dobře pracuje s literaturou, díla zasazuje do širšího kontextu. V závěru této kapitoly pouze postrádám aspoň stručnou informaci o konci Hynaisova života.

Samostatná kapitola je zaměřena na Hynaisovu pedagogickou práci na pražské Akademii, kdy zasáhl a výrazně ovlivnil celou generaci malířů. Tato kapitola patří v rámci práce k nejméně čtivým a je jen škoda, že některá díla mladých umělců, ovlivněná Hynaisem, nejsou v také reprodukována v obrazové příloze.

Pozice Vojtěcha Hynaise na české umělecké scéně závěru 19. a počátku 20. století je velmi zajímavá a specifická a autorka dobře postihuje určitou ambivalenci, s níž bylo umělcovo dílo vnímáno jeho současníky. Celá práce je přehledně komponována a určitě by mohla posloužit jako výchozí bod k podrobnějšímu pojednání daného tématu. Malou výtku mám k množství poznámek, které se mi zdají často nadbytečné (a také jejich forma by pro příště chtěla poněkud vyladit). Myslím, že autorka se musí naučit více věřit vlastnímu úsudku, protože v samotném závěru práce, kde je citací nejméně, hovoří sama za sebe a tento text působí nejvíce svěže a velice přesně shrnuje charakter Hynaisovy tvorby odehrávající se na přelomu uměleckých epoch.

Celkově i přes výše uvedené výtky oceňuji odborné zpracování i kultivované jazykové podání bakalářské práce a doporučuji ji k hodnocení „prospěla“.

Mgr. Markéta Dlábková, Ph.D.

V Praze 20. ledna 2024